

Abstrakt

Zastřešující otázka, která uvádí v pohyb Dostojevského a Kierkegaardovy komplexní analýzy afektivních, racionálních i duchovních aspektů lidské existence je poměrně jednoduchá: zajímá je, co je jádrem autentického křesťanského života. Jak se v textu pokouším ukázat, tak svorně odpovídají, že člověk se má snažit zbavit svých egotistických sklonů, a namísto toho usilovat o život víry, který je nesen ctnostmi *pokory* a *nesobecké lásky* k bližnímu. Dostojevskij a Kierkegaard nabádají své čtenáře, aby se na tuto cestu individuálního existenciálního sebe-rozvoje vydali, a následně oba dodávají, že dosažení autenticky křesťanského života není nikterak jednoduchý úkol, ba úkol skoro až nadlidský.

Z tohoto pesimistického východiska následně vychází i má teze: chápou-li Dostojevskij a Kierkegaard lidskou existenci jako proces, v němž se jednotlivec *velmi pracně* zbavuje egotistických pohnutek, aby mohl směřovat k etické a náboženské dokonalosti, můžeme v rámci tohoto procesu hledat okamžiky náhlého existenciálního růstu (např. Kierkegaardův skok víry nebo Dostojevského okamžiky epifanické konverze), ale stejně tak můžeme identifikovat období dlouhodobé existenciální *stagnace*. V disertační práci jsem si stanovil za cíl analyzovat a popsat právě tyto momenty existenciální stagnace—neboli *existenciálního uvěznění*, jež definuji jako *nemožnost existenciálního pohybu* jako takového; nemožnost pokroku na cestě vlastního etického a náboženského sebe-rozvoje.